

РЕШЕНИЕ

№ 7508

гр. София, 24.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в публично заседание на втори април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

при участието на секретаря РОСИЦА М. ЛАШОВА
като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20231110140897 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 422 и следващите от *Гражданския процесуален кодекс* (ГПК).

Предявени са обективно кумулативно съединени установителни искове от „Топлофикация София“ ЕАД срещу Е. С. М. и С. Т. М., както следва:

- иск с правно основание чл.422, ал.1 вр.чл.415, ал.1 ГПК вр.чл.150 от *Закона за енергетиката* (ЗЕ) за сумата 490.25 лева за доставена топлинна енергия за периода 01.05.2019г. – 30.04.2021г., както и за сумата 13.60 лева главница за осъществено дялово разпределение за периода 01.08.2020г.-30.04.2021г., за топлоснабден имот – апартамент № .., находящ се в гр.София, ж.к. „Н.“, блок ..., вх...., ет....., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК- 01.09.2022г., до окончателното плащане;
- иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл.86, ал.1 от *Закона за задълженията и договорите* (ЗЗД) за установяване съществуване на вземане за сумата 96.21 лева – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2020г. – 16.08.2022г., както и сумата от 2.03 лева – лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 16.10.2020г.-16.08.2022г.

Сумите се претендират от ответниците при равни квоти по ½ част.

Ищецът твърди, че ответникът е потребител на топлинна енергия за процесния топлоснабден имот, поради което е задължен да заплати стойността ѝ, което не е сторил.

Обосновава правния си интерес от предявяване на установителните иски с проведено заповедно производство и издадена на „Топлофикация София“ ЕАД заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 47894/2022г. на СРС, 55 състав, срещу която са постъпили възражения. Представят се писмени доказателства. Правят се доказателствени искания. Претендират се разноси.

Ответниците, уведомени лично за исковата молба, не са депозирали писмен отговор на исковата молба. Във възражението си по чл.415 ГПК релевират възражение, че вземането е платено.

С оглед направеното в заповедното производство искане за допускане на правна помощ и отправените в тази връзка указания, които са изпълнени, с определение от 30.01.2024г. на ответниците е допусната правна помощ под формата на процесуално представителство и с определение от 05.02.2024г. за адвокат им е назначена адв. А. К.. Адвокат К. е уведомена за назначението си, за исковата молба и правото на отговор, както и за насроченото по делото открито съдебно заседание на 28.02.2024г. Адвокат К. не се е явила в първото по делото открито съдебно заседание, но е депозирала писмен отговор в срока по чл. 131 ГПК /видно от пощенското клеймо/, изпратен по поща в деня на изтичане на срока, поради което е заведен в съда една на 09.04.2024г., т.е. след като първото по делото съдебно заседание е приключило. Тъй като отговорът е подаден в срока по чл. 131 ГПК, съдът намира, че може да се докладва едва в решението и да се зачете релевираното с него възражение за изтекла погасителна давност.

Конституираното трето лице-помагач „Бруната България“ ООД представя изисканите документи.

При проверка на материалите по делото, съдът намира от *фактическа страна* следното:

Представен е Протокол от 01.10.2001г. от проведено Общо събрание на етажните собственици в жилищната кооперация, където се намира процесния имот – гр. София, ж.к. Надежда-4, блок 403, на което е взето решение за сключване на договор с „Техем сървисис“ ЕООД за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия. В изпълнение на взетото решение е представен договор, сключен между ЕС и ФДР от 02.10.2001г. Представен по делото е също договор от 09.06.2020г., сключен между ищеца и ФДР – „Техем сървисис“ ЕООД. Съгласно постановките на ТР № 2/2016г. на ОСГК на ВКС решението на ОС на ЕС обвързва собствениците на обекти в етажната собственост, вкл. правопримениците, щом като не е налице последващо решение на ОС на ЕС за отказ от услугата на топлопреносното предприятие, съответно отказ от услугата дялово разпределение. Доказателства за релевиран отказ от услугата не се съдържат по делото, но вероятно има промяна във ФДР, тъй като страните не спорят, че то се осъществява от „Бруната България“ ООД.

Видно от представените към заповедното производство документи, ответницата Е. М. на **20.01.2023г. е платила на ищеца сума в размер на 421.08 лева, посочвайки, че се отнася**

за погасяване на ТЕ 01.05.2020г.-30.04.2021г. Към платежния документ е представена индивидуална справка от ФДР. Представен е също **платежен документ от 08.11.2021г. за сума от 386.24 лева, в който като основание е посочено, че се отнася за 01.05.19г.-30.04.2020г.** Представен е още платежен документ от 27.01.2020г. за сума в размер на 382.74 лева, в който е посочено, че се отнася за м.май 2018г.- април 2019г., **платежен документ от 27.01.2020г. за сумата от 204.37 лева за м. май до декември 2019г.** и документ от 04.08.2020г. за сумата от 29.05 лева за период от 05.2017г. до 05.2018г.

За изясняване на релевантни по делото обстоятелства по повод възражението за плащане на вземането е била допусната съдебно-счетоводна експертиза. Съгласно приетото заключение при ищеца са осчетоводени две плащания – на 08.11.2021г. плащане в размер на 386.24 лева и на 20.01.2023г. плащане в размер на 421.08 лева. Отговорено е, че със сумата от 386.24 лева е осчетоводено частично погасяване на процесната обща фактура №1005404554/31.07.2020г., която е на стойност 464.48 лева, като е погасена топлинна енергия в размер на 361.27 лева, 7.19 лева главница за дялово разпределение за периода м.03.2020г.-м. 07.2020г., включително, и лихвите върху тези главници в общ размер на 17.18 лева. Със сумата 421.08 лева е осчетоводено погасяване на суми по обща фактура № 1019486069/31.07.2022г. за консумация в периода м.05.2021г.-м.04.2022г., т.е. вземания, които са извън процесния период и по друга обща фактура. Дадено е заключение, че остава непогасена сума от 602.09 лева, от които главница за топлинна енергия 490.25 лева за периода 05.2019г.-04.2021г., лихви 96.21 лева /като платените лихви са приспаднати/, за периода 15.09.2020г.-16.08.2022г., главница за дялово разпределение 13.60 лева за периода м.08.2020г. – м.04.2021г. и лихва 20.02 лева върху тази главница за периода 16.10.2020г.-16.08.2022г.

Заключението се ползва от съда като дадено от лице, притежаващо нужните знания и опит в областта, което е дало отговор на поставените въпроси след изследване на необходимите документи.

Видно от представените по делото доказателства – нотариален акт за продажба на недвижим имот № ..., том LLXXI, дело №23873/1996г., **апартамент №....**, находящ се в гр. София, ж.к. „Н.“, бл..., вх. ..., ет. ..., е придобит от С. Т. М. и Е. С. М. при равни квоти.

При установената *фактическа обстановка, съдебният състав прави следните **правни изводи***:

Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 6 април 2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на ТЕ между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея. Съгласно чл.36 от Общите условия на ищеца от 2016 г. клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение. В клаузата на чл.36, ал.2 от Общите условия от 2016 г. е предвидено, че редът и начинът на плащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи

услугата дялово разпределение, и се обявява по подходящ начин на клиентите. По силата на договорните взаимоотношения между "Топлофикация София" ЕАД и третото лице помагач цената на услугата се заплаща от топлофикационното дружество на търговеца, извършващ дялово разпределение, а по силата на чл. 13, ал. 1, т. 1 от Общите условия на договорите за продажба на топлинна енергия потребителите дължат възстановяване на заплатените суми за тази услуга на топлофикационното дружество. Цената на услугата дялово разпределение се посочва в сключения договор между топлофикационното дружество и търговеца, извършващ дяловото разпределение, съгласно чл. 139в, ал. 3, т. 4 ЗЕ. Във връзка с това по силата на закона възниква система от две относително независими правоотношения, чиито страни и предмет се определят от закона. По едното възниква задължение за топлофикационното дружество за заплащане на търговеца, извършващ дялово разпределение цената на услугата дялово разпределение, а по второто - потребителите дължат заплащане на сумите за тази услуга на топлофикационното дружество. С договора, сключван по реда на чл. 139в, ал. 3, т. 4 ЗЕ между топлофикационното дружество и търговеца, извършващ дялово разпределение се определя само цената за услугата дялово разпределение, а в този по чл. 140, ал. 5, т. 8 ЗЕ между клиентите и търговеца, извършващ дялово разпределение само условията и начинът на плащане на услугата. И двата договора обаче не променят страните и предмета на правоотношенията във връзка с цената, защото както те се определят от закона. Ето защо законът установява задължение на купувача /потребител/ да заплаща на топлофикационното дружество суми за дялово разпределение, чиято цена се определя от договора между тях, като няма значение дали топлофикационното дружество е платило предварително, впоследствие или дали въобще е платило тази цена на търговеца, извършващ дялово разпределение, както и е без значение дали общите условия на топлофикационното дружество установяват задължение на купувача /потребител/ да заплаща на топлофикационното дружество суми за дялово разпределение. Единственото условие (основание) за задължението на потребителите за плащане на сумите за тази услуга на топлофикационното дружество е услугата за дялово разпределение да е извършена. Същият принцип е залегнал в нормата на чл.156 ЗЕ, където е регламентирано уреждане на отношенията между топлопреносното предприятие и потребителите на топлинна енергия в сгради – етажна собственост, въз основа на принципа за реално доставената на границата на собствеността топлинна енергия, като всеки потребител дължи заплащането на реално потребената въз основа на отчетните единици топлинна енергия от средствата за дялово разпределение, монтирани на отоплителните тела в жилището и съответната част от стойността на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация.

Доказва се по делото от представените документи и страните не спорят, че измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и топла вода между топлоснабдения имот в сградата в режим на етажна собственост е извършвано от „Бруната“ ООД. Страните не спорят, че за процесния имот е осъществявана съгласно нормативната уредба услугата за дялово разпределение. Поради това претенцията на ищцовото дружество за заплащане на сумата за дялово

разпределение не представлява недопустимо предявяване на чужди права. В този смисъл са и постановките на цитираното по-горе тълкувателно решение, в мотивите на което е разгледан въпроса за възникване на облигационното правоотношение по двете услуги, като е посочено, че потребител на услугата е цялата етажна собственост, затова титулярят на права върху отделни обекти може да откаже заплащането на доставено против волята му централно отопление в тези обекти, но не може да откаже заплащането на отдадената от сградната инсталация или от отоплителните уреди в общите части енергия при доставката на централно отопление в сградата.

Изложеното по-горе дава основание да се заключи, че ищецът се легитимира като субект, който има право да получи цената на извършваната услуга дялово разпределение, съобразно което предявените иски за установяване на дължимостта на тази сума в полза на „Топлофикация София“ ЕАД – в качеството му на продавач на топлинна енергия, се явяват установени по основание.

Спор между страните няма, че имотът е топлоснабден и начисляването на топлинната енергия е извършено съобразно нормативните изисквания.

Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е дефинирано в §1, т.42 ДР ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., като физическо лице – собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация или горещо водоснабдяване.

След отмяната на §1, т.42 от ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г. е въведено понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“. Според новата редакция на чл.153, ал.1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинната енергия.

С ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, т.1, са дадени задължителни разяснения относно хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, какъвто именно и е разглежданият случай. В мотивите на същото тълкувателно решение е посочено, че клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, респективно носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия директно с

топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди („битов клиент“ по смисъла на т. 2а пар. 1 ДР ЗЕ) и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред на ГПК, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество.

Представените доказателства дават основание на съда да заключи, че **ответниците са съсобственици всеки на по ½ ид.ч.** от процесния имот по силата на правна сделка.

Като съсобственици на по ½ ид.ч. от имота ответниците се явяват **страна по облигационното правоотношение** с „Топлофикация София“ ЕАД по договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди, сключен при публично известни Общи условия за продажба, одобрени с Решение на ДКЕВР /чл. 150, ал.1 от Закона за енергетиката/. Договорното правоотношение по продажба на топлинна енергия при общи условия възниква между топлопреносно предприятие и потребителя /клиента/, по силата на закона – чл.150 ЗЕ, без да е необходимо изрично изявление на ответника – потребител, вкл. и относно приемането на Общите условия, в какъвто смисъл са ѝ разясненията, дадени в решение № 35/21.02.2014 г. по гр.д.№ 3184/2013 г. на ВКС, III ГО, постановено по реда на чл.290 ГПК.

Наличието на облигационна връзка не се опровергава от ответниците.

Съобразявайки, че начисляването на топлинна енергия и дялово разпределение не е спорно, то дължимата стойност на предоставените услуги според търсената част и осчетоводената като погасена част възлиза на: главница за топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. в размер на 851.52 лева, мораторна лихва върху главницата в размер на 96.21 лева за периода 15.09.2020г.-16.08.2022г.; главница за дялово разпределение за периода 01.08.2020г.-30.04.2021г. в размер на 20.79 лева; мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение за периода 16.10.2020г.-16.08.2022г. в размер на 19.35 лева.

По делото се възразява срещу размера на търсените вземания, предвид възражението за изтекла погасителна давност и се възразява срещу исковете като погасени чрез плащане преди процеса.

Съгласно чл.33, ал.1 и ал.2 от действащите общи условия клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят.

Задължението за заплащане на този консуматив има периодичен характер и вземането за него се погасява с изтичането на тригодишна давност – чл.111, б. „в“ ЗЗД и ТР № 3/2011г. на ОСГТК на ВКС. В настоящото производството ответната страна е навела своевременно възражение, че част от вземанията са погасени по давност, което е основателно. Видно е, че се претендират суми за топлоенергия с начална дата 01.05.2019г., а заявлението по чл. 410 ГПК, което прекъсва давността в случай на положително решение, е депозирано на 01.09.2022г. Вземанията, възникнали преди 01.09.2019г. се явяват погасени по давност и

възлизат в **общ** размер на 41.72 лева главница за топлинна енергия, доставяна за периода 05.2019г.-06.2019г., включително, и 29.23 лева мораторна лихва върху тази сума. Погасеното по давност вземане съдът изчисли по реда на чл. 162 ГПК съобразно приложената обща и изравнителна фактура и вземайки предвид обстоятелството, че изискуемостта на вземанията съгласно чл. 33 от ОУ настъпва в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Така, погасеното по давност вземане обхваща период на консумация от месец май 2019г. до месец юни 2019г., включително, защото изискуемостта на вземанията за този последен месец се включва в тригодишния давностен срок, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК. Изискуемостта на вземанията за месец юли настъпва след 01.09.2019г., поради което те и вземанията след този период не са обхванати от давностния срок.

Размера на непогасените по давност вземания възлиза на 809.80 лева главница за топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г., 75.42 лева мораторна лихва върху нея, главница за дялово разпределение за периода 01.08.2020г.-30.04.2021г. в размер на 20.79 лева.

Съгласно разпоредбата на чл.84, ал.2 ЗЗД, когато няма определен срок за изпълнение, какъвто е и даденият казус относно престирането на цената на услугата дялово разпределение /срок в чл. 36, ал. 2 от ОУ няма/, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора. Поканата за заплащане има значение за определяне на началния момент, от който длъжникът изпада в забава и ще дължи обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД в размер на законната лихва върху дължимата се като главница сумата. До приключване на производството пред първоинстанционния съд ищцовото дружество не е ангажирало доказателства за връчването на ответника на такава покана относно заплащането на услугата за дялово разпределение, съобразно което последният не е изпаднал в забава и не дължи на „Топлофикация София“ ЕАД обезщетение по чл.86, ал.1 ЗЗД или сумата от общо 2.03 лева—лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 16.10.2020г. – 04.10.2022г.

Така дължимото вземане за предоставените услуги за топлоснабдения имот възлиза на 809.80 лева главница за топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г., 75.42 лева мораторна лихва върху нея, главница за дялово разпределение за периода 01.08.2020г.-30.04.2021г. в размер на 20.79 лева.

Установява се от експертното заключение, че към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК ищецът е съобразил извършените от ответниците плащания, като е намалил задължението със сумата от 386.24 лева, която сума е разпределена от него за погасяване на 361.27 лева главница /като видно от заключението погасяването е отнесено за главница ТЕ, която не се явява погасена по давност/, а с останалата сума е погасена главница за дялово разпределение от 7.19 лева и мораторни лихви в размер на 17.18 лева. Със сумата от 17.18 лева е погасено вземане за мораторна лихва върху главницата за дялово разпределение, която както се посочи по-горе не се дължи, тъй като няма данни за покана, поради което сумата следва да се отнесе за погасяване на мораторната лихва върху главницата за дялово

разпределение.

След направеното първо плащане, съобразено от ищеца, вземането възлиза на 448.53 лева главница за топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г., 58.24 лева мораторна лихва върху нея, главница за дялово разпределение за периода 01.08.2020г.-30.04.2021г. в размер на 13.60 лева.

Видно от представените документи към възражението по чл. 414 ГПК - **платежен документ от 27.01.2020г.**, ответниците са платили сумата от **204.37 лева като са посочили, че се отнася за „топлинна енергия период от м. май до декември 2019г.“**. Сумата е осчетоводена от ищеца, но отнесена за погасяване на други задължения, извън процесните. Представените доказателства за плащане позволяват на съда да заключи, че ответниците са се възползвали от предоставеното им право по чл. 76, ал. 1 ЗЗД да изберат кое задължение погасяват, поради което кредиторът е бил обвързан от този избор и е следвало да отнесе за погасяване платени суми, според избора на длъжника. В този смисъл начина на осчетоводяване, различен от посочения от длъжника ред за погасяване, му е непротивопоставим.

Съобразявайки, че плащането следва да се отнесе за процесните задължения и текста на 76, ал. 2 ГПК, който да оказва реда за погасяване на лихвоносно задължение, като се започне от разносните, лихвите и най-накрая главницата, съдът приема, че вземането се явява частично погасено. С посочената по-горе сума не следва да се погасяват разносните, присъдени със заповедта по чл. 410 ГПК, тъй като разносните в хипотеза като тази, се присъждат със съдебното решение. Със сумата от 204.37 лева следва да се погаси главницата за топлинна енергия, като остава дължима сума от 244.16 лева главница за топлинна енергия. Този съдебен състав намира, че с тази сума следва да се погаси именно главницата за топлинна енергия, тъй като търсената лихва върху нея и главница за дялово разпределение обхващат друг период, който не е настъпил към датата на извънсъдебното плащане.

Видно от представените документи към възражението по чл. 414 ГПК ответниците са платили още сумата от **421.08 лева**, посочвайки, че се отнася за „топлинна енергия 01.05.2020г.-30.04.2021г.“. Сумата е платена на **20.01.2023г. /след подаване на заявлението по чл. 410 ГПК/** и е осчетоводена от ищеца, но отнесена за погасяване на други задължения, извън процесните. Представените доказателства за плащане позволяват на съда да заключи, че ответниците са се възползвали от предоставеното им право по чл. 76, ал. 1 ЗЗД да изберат кое задължение погасяват, поради което кредиторът е бил обвързан от този избор и е следвало да отнесе за погасяване платени суми, според избора на длъжника. В този смисъл начина на осчетоводяване, различен от посочения от длъжника ред за погасяване, му е непротивопоставим.

Съобразявайки, че плащането следва да се отнесе за процесните задължения и текста на 76, ал. 2 ГПК, който да оказва реда за погасяване на лихвоносно задължение, като се започне от разносните, лихвите и най-накрая главницата, съдът приема, че вземането се явява погасено. С посочената по-горе сума не следва да се погасяват разносните, присъдени със заповедта по чл. 410 ГПК, тъй като разносните в хипотеза като тази, се присъждат със

съдебното решение. Със сумата от 421.08 лева следва да се погаси мораторната лихва върху главницата за топлинна енергия от 58.24 лева, главницата за дялово разпределение от 13.60 лева и законната лихва върху нея от датата на подаване на заявлението до датата на плащането /която лихва се дължи, тъй като плащането е след подаденото заявление/, а именно за периода 01.09.2022г.-20.01.2023г. и в размер на 0,55 лева, както оставащата част от главницата за топлинна енергия от 244.16 лева и законната лихва върху нея от датата на подаване на заявлението до датата на плащането /която лихва се дължи, тъй като плащането е след подаденото заявление/, а именно за периода 01.09.2022г.-20.01.2023г. и в размер на 9.82 лева. Така вземанията се явяват погасени изцяло.

Изложените по-горе мотиви, дават основание да се заключи, че ответниците са погасили извънсъдебно и в рамките на процеса чрез плащане задълженията си към ищеца.

Мотивите по-горе дават основание предявените иски да бъдат отхвърлени по отношение на всеки ответник, както следва:

- за сумата от 224.27 лева главница за топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. като неоснователен - като погасен чрез плащане в хода на процеса, както и за разликата над тази сума до пълния искан размер от 245.13 лева – искът се отхвърля като погасен по давност;
- за сумата 6.80 лева главница за осъществено дялово разпределение за периода 01.08.2020г.-30.04.2021г. като неоснователен - като погасен чрез плащане в хода на процеса;
- за сумата 37.71 лева – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2020г. – 16.08.2022г., като неоснователен - като погасен чрез плащане в хода на процеса, а за разликата над тази сума до пълния искан размер от 48.11 лева – като погасен по давност;
- за сумата 1.02 лева – лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 16.10.2020г. – 04.10.2022г. – като неоснователен.

По разноските

При този изход на спора по делото право отговорността за разноски се разпределя по правилата на чл.78, ал.1 и ал. 3 ГПК, като разноски на ищеца се дължат, независимо, че предявените иски са отхвърлени, тъй като едно от плащанията е извършено в хода на процеса.

Сторените от ищеца разходи са в общ размер от 400.00 лева, от които 75.00 лева разноски за държавна такса и юрисконсултско възнаграждение по ч.гр.д. № 47894/2022г. по описа на СРС, 55 състав, и 325.00 лева – разноски в настоящото производство, включващи 25.00 лева държавна такса, 200.00 лева депозит за вещо лице и 100.00 лева юрисконсултско възнаграждение, дължимо по чл.78, ал.8 ГПК и определено в минимален размер по *Наредбата за заплащане на правната помощ*. От тях, дължими от ответниците съобразно уважената част от иска /съдът съобрази останалата непогасена част от вземането към датата на подаване на заявлението/ и при материален интерес /602.09 лева/ са разноски в общ

размер на **216.82 лева**, от които 40.65 лева по ч.гр.д. № 47894/2022г. по описа на СРС, 55 състав, и 176.17 лева – разноси в настоящото производство. Разноските се разпределят между ответниците по равно.

С оглед отхвърляне на иска за главница за топлинна енергия и лихва върху нея, както и отхвърляне на иска за лихва върху главницата за дялово разпределение право на разноси имат ответниците, но такива не са направени, поради което не следва да се присъждат.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, Второ гражданско отделение, 55-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК .., срещу С. Т. М., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, ж.к. „Н.“, блок ., вх. ., ет. ., ап. ., обективно кумулативно съединени иски, за сумите по които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 47894/2022г. по описа на СРС, 55 състав, а именно:

- иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр.чл.150 от Закона за енергетиката за сумата от **224.27 лева** главница за топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. за имот - апартамент № .., находящ се в гр.София, ж.к. „Н.“, блок ., вх.А, ет. 3, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК- 01.09.2022г., до плащането, като неоснователен поради погасяването му чрез плащане, **както и** за разликата **над** тази сума **до** пълния искан размер от **245.13 лева** – като погасен по давност;
- иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр.чл.150 от Закона за енергетиката за сумата **6.80 лева** главница за осъществено дялово разпределение за периода 01.08.2020г.-30.04.2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК- 01.09.2022г., до плащането, като неоснователен поради погасяването му чрез плащане;
- иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл.86, ал.1 от Закона за задълженията и договорите за сумата **37.71 лева** – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2020г. – 16.08.2022г. - като неоснователен поради погасяването му чрез плащане, а за разликата над нея до пълния искан размер от **48.11 лева** – като погасен по давност;
- иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл.86, ал.1 от Закона за задълженията и договорите за сумата **1.02 лева**– лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 16.10.2020г. – 04.10.2022г. като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК .., срещу Е. С. М., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. София, ж.к. „Н.“, блок ., вх. ., ет., ап. ., обективно кумулативно съединени иски, за сумите по които е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч.гр.д. № 47894/2022г. по описа на СРС, 55 състав, а именно:

- иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр.чл.150 от Закона за енергетиката за сумата от **224.27 лева** главница за топлинна енергия за периода 01.05.2019г.-30.04.2021г. за имот - апартамент № .., находящ се в гр.София, ж.к. „Н.“, блок .., вх.А, ет. 3, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК- 01.09.2022г., до плащането, като неоснователен поради погасяването му чрез плащане, както и за разликата над тази сума до пълния искан размер от **245.13 лева** – като погасен по давност;
- иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр.чл.150 от Закона за енергетиката за сумата **6.80 лева** главница за осъществено дялово разпределение за периода 01.08.2020г.-30.04.2021г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявление по чл.410 ГПК- 01.09.2022г., до плащането, като неоснователен поради погасяването му чрез плащане;
- иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл.86, ал.1 от Закона за задълженията и договорите за сумата **37.71 лева** – лихва за забава върху главницата за топлинна енергия за периода 15.09.2020г. – 16.08.2022г. - като неоснователен поради погасяването му чрез плащане, а за разликата над нея до пълния искан размер от **48.11 лева** – като погасен по давност;
- иск с правно основание чл. 422, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК вр. чл.86, ал.1 от Закона за задълженията и договорите за сумата **1.02 лева**– лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 16.10.2020г. – 04.10.2022г. като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, С. Т. М., ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ..., сумата **108.41 лева** - разноски съобразно уважената част от иска, от които 20.32 лева по ч.гр.д. № 47894/2022г. по описа на СРС, 55 състав, и 88.08 лева – разноски в настоящото производство.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Е. С. М., ЕГН *****, да заплати на „Топлофикация София“ ЕАД, ЕИК ..., сумата **108.41 лева** - разноски съобразно уважената част от иска, от които 20.32 лева по ч.гр.д. № 47894/2022г. по описа на СРС, 55 състав, и 88.08 лева – разноски в настоящото производство.

РЕШЕНИЕТО е постановено при участието на „Бруната България“ ООД, ЕИК ... като трето лице-помагач на страната на ищеца.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____